

РЕШЕНИЕ

№ 4285

гр. София, 27.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4271** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на СДВР срещу решение от 08.03.2013г на СРС по нахд № 11675/2011г. Претендира се незаконосъобразност на оспореното решение като се твърдят неправилни изводи от правна страна въз основа на установена фактическа обстановка. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго такова, с което да се потвърди обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, А. Л. И., не се явява и не се представлява.

СГП чрез прокурор Димитров взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на обжалваното решение на СРС, АССГ констатира, че същото е валидно и допустимо.

СРС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е установил фактическа обстановка, която частично се споделя от касационната инстанция:

В действителност от събраните пред РС доказателства се установява, че на 15.03.2011г. около 07:50 А. Л. И. управлява тролейбус с инвентарен № 2712 в [населено място], [жк], с посока на движение от изхода на последна спирка на МГТ до бл.464 към [улица]. В този момент по бул.З. С. се движи л.а. на 09 РУП-СДВР, в който се возят св. М. Г. и С. К.. На кръстовището, образувано от [улица]и [улица], жалбоподателят И. не пропуска служебния автомобил на 09 РУП-СДВР, с което създава предпоставка за ПТП. АССГ не споделя изписания извод на РС, че на св. Г. и К. „им се сторило“, че И. говори по мобилен телефон, поради което обръщат полицейския автомобил и последват тролейбуса с пуснат светлинен и звуков сигнал, след което запречват пътя му и го принуждават да спре. Показанията на разпитаните св. Г. и К. са непротиворечиви по отношение на заявения факт, че И. ползва мобилен телефон по време на управление на ППС без да използва устройство за свободни ръце. По това време в тролейбуса се возят св. М. С. и С. Н.. След като спират управлението от И. тролейбус, св. Г. и К. установяват самоличността му и му съставят АУАН №32792, за това, че на 15.03.2011г. в [населено място], ж.к.Л. от изхода на последна спирка на МГТ до бл.464 към бул.Ц. Й. управлява тролейбус и в кръстовището с бул.П. Д. използва мобилен телефон с лявата ръка, без да използва устройство „свободни ръце“, с което си отвлича вниманието и създава реална предпоставка за ПТП със служебен автомобил на МВР, числящ се на 09 РУП-СДВР, движещ се по [улица]и при подаден светлинен и звуков сигнал, изравнявайки се с тролейбуса, същият не се подчинява, като заобикаля служебния автомобил и продължава движението си към [улица]. Въз основа на така съставения акт при идентично описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, е издадено атакуваното НП №32792, издадено на 19.04.2011г. от началника на АНД на ОПП-СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 50лв. на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП за нарушение на чл.104 от ЗДвП и глоба в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП за нарушение на чл.103 от ЗДвП.

За да установи, че по делото не са събрани доказателства за това, че И. управлява ППС като използва мобилен телефон без да използва устройство за свободни ръце, както и в частта относно второто нарушение, СРС се позовава на показанията на св. С. и Н.. АССГ подробно изчете отразените в протоколите от съдебни заседания пред СРС показания на тези свидетели, но установи, че от същите по категоричен начин не се установяват елементи от значение за състава на визираните нарушения. И двете свидетелки говорят като използват страдателен залог – същите заявява, че са

разбрали, че нещо се случва, че някой нещо е казал, без обаче да са преки наблюдатели на управлението на ППС от И. , доколкото присъствието им в тролейбуса не ги прави такива, без да са имали пряко наблюдение върху кабината на шофьора на тролейбуса и върху движението отвън на двете ППС. Едната свидетелка е стояла между първата и втората врата при пълен тролей, като и двете заявяват, че не са видяли И. да разговаря по телефона, което не означава обаче , че същият не е използвал с лявата си ръка мобилния телефон. Свидетелките не установяват чрез показанията си да са имали пряка видимост нито върху поведението на шофьора по време на управление на ППС, нито върху движението на двете ПС. Същите чуват, че „нещо се случва”, като за претенцията на полицаите разбират едва след като слизат от тролейбуса и разговарят с последните. Създаденото неудобство на пътниците в тролейбуса се отразява върху дадените от тях показания, като видно от същите, изразява се неодобрение поради факта, че закъсняват за работа, без показанията да са от пряко значение за установяване на елементите от фактическия състав на визираните нарушения.

СРС не е кредитирал показанията на св. Г. и К., като е приел, че същите са противоречиви. Според АССГ в касационния състав, елементите касаещи време и място на извършване на нарушението са отразени в съставения АУАН и се потвърждават от служителите на СДВР чрез заявлението на същите, че поддържат констатациите в съставения акт. С оглед отдалечеността във времето и множеството преписки на един служител на СДВР, недопустимо е да изисква от СРС от служителите на СДВР при разпит пред РС да си спомнят подробни елементи от съставения АУАН като дата и час на отразените действие/ точно местоположение и пр. Същите факти са отразени в съставения АУАН, като от съвместната преценка на показанията на всички свидетели и приложените писмени доказателства става ясно, че всички говорят за движение на тролейбуса по определен маршрут и между посочени спирки от маршрута. Ето защо, според АССГ конкретния случай не е от тези , при които мястото на извършване на нарушението не е ясно установено. Няма данни И. да е променил маршрута на тролейбуса.

По отношение на фактите, от значение за съставомерност на деянията, АССГ приема, че същите са безпротиворечиво установени при съвкупната преценка на доказателствата по делото.

От правна страна, СРС правилно е установил допустимост на жалбата; извършил е законосъобразна преценка както относно компетентността на съставителя и наказващия орган, така и относно сроковете по чл. 34 от ЗАНН. В тази насока правните изводи на СРС се споделят от АССГ.

По отношение обаче на съставомерността на деянията:

АССГ приема, че по делото са събрани достатъчно доказателства, от които да се установява, че А. Л. И. е осъществил от обективна и страна състава на нарушението по чл.175, ал.1, т.4 вр чл.103 от ЗДвП, както и нарушението по чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП вр. чл.104 от ЗДвП.

Наложените наказания са минимални съгласно законовите разпоредби, като съответстват по вид и размер на законово предвидените санкции , като определеният вид и размер е съответстващ и на вида, характера и степенна на обществена опасност на нарушенията.

Предвид гореизложеното, АССГ приема, че решението на РС следва да бъде отменено поради неправилно приложение на закона и вместо него да се постанови друго, с

което да се потвърди оспореното наказателно постановление, поради което и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ в настоящия съдебен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по касационна жалба на СДВР решение от 08.03.2013г на СРС по нахд № 11675/2011г., ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 32792/19.04.2011г., издадено от началника на АНД на ОПП-СДВР, с което на А. Л. И. са наложени административни наказания: „глоба" в размер на 50лв. на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП за нарушение на чл.104 от ЗДвП и глоба в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месеца на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП за нарушение на чл.103 от ЗДвП
Решението е окончателно.

Председател:
/М.С./

Членове: 1.....
/Вл. Н./

2.....
/М. К./